

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 269/2026-248

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Andreou Gireth, advokátkou, J. M. Hurbana 334/32, Žilina, proti uzneseniam Okresného súdu Žilina sp. zn. 36Nt/2/2025 z 2. októbra 2025 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/103/2025 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 5 ods. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu o návrhu sťažovateľa na zahľadanie jeho odsúdenia a krajského súdu o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu.

II.

2. Sťažovateľ bol v októbri 2013 uznaný vinným zo zločinu a bol mu podmiennečne uložený trest odňatia slobody na dva roky s dvojročnou skúšobnou dobou. V marci 2017 bolo právoplatné rozhodnuté, že v skúšobnej dobe sa neosvedčil a trest vykoná. Na výkon trestu však nenastúpil. V júni 2017 okresný súd vydal príkaz na jeho dodanie do výkonu trestu. Po vypátraní pobytu sťažovateľa v Česku bol v júli 2024 vydaný európsky zatýkací rozkaz. Na jeho základe bol sťažovateľ 8. januára 2025 dodaný do výkonu trestu, z ktorého bol podmiennečne prepustený 27. januára 2026. Sťažovateľ v januári 2025 požiadal okresný súd, aby zahladil odsúdenie z októbra 2013 s tým, že uložený trest sa premlčal v júni 2022 uplynutím piatich rokov od vydania príkazu z júna 2017. Podľa sťažovateľa výzvy okresného súdu oddeleniu pátrania polície z rokov 2018 a 2023 nesmerovali k jeho dodaniu do výkonu trestu, keďže okresný súd sa len informoval na dôvody jeho nedodania do výkonu trestu. Okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným

uznesením v októbri 2025 návrh sťažovateľa zamietol, keďže nedošlo k premlčaniu výkonu trestu, a preto ani nezačala plynúť lehota na zahľadanie odsúdenia.

3. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu. Odkázal na skoršie rozhodnutia o žiadosti sťažovateľa o zahľadanie odsúdenia, ktoré vychádzali z uznesenia ústavného súdu (I. ÚS 450/2018), podľa ktorého žiadosti súdu o správy o výkone príkazu na dodanie do výkonu sú opatrenia smerujúce k výkonu trestu a vedú k prerušeniu plynutia premlčacej doby tak, ako to predpokladá § 90 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, podľa ktorého premlčanie výkonu trestu sa prerušuje, ak súd urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide, v spojení s § 90 ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorého prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

4. Podľa krajského súdu týmito úkonmi okresného súdu začali plynúť nové premlčacie doby (posledná 9. augusta 2023). Krajský súd uznal, že podľa ústavného súdu (IV. ÚS 106/2022) je neprípustné, aby bolo premlčanie výkonu trestu negované úkonmi súdu, ktoré simulujú reálny výkon. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal aj na to, že ústavný súd považoval za neudržateľné, aby iba vydanie opatrenia podľa § 408 Trestného poriadku, a nie aj jednotlivé kontroly jeho realizácie boli úkonmi súdu na zabezpečenie výkonu trestu (I. ÚS 450/2018).

5. Krajský súd uviedol, že zo spisu vyplývajú opatrenia smerujúce k realizácii výkonu trestu a aj to, že sťažovateľ sa nástupu na výkon trestu vyhýbal od momentu, keď sa dozvedel o neosvedčení sa v skúšobnej dobe. Krajský súd uznal, že nemožno ustáliť presný čas, kedy sa sťažovateľ zdržiaval mimo Slovenska, no bolo nepochybné, že sa v Česku zdržiaval dlhšie pred zadržaním, čo malo vzhľadom na opakované opatrenia okresného súdu vplyv na prerušenie plynutia premlčacej doby. Krajský súd poukázal aj na správanie sťažovateľa počas doby, v rámci ktorej tvrdil, že viedol riadny život. Podľa krajského súdu preukázateľne vedel o tom, že má nastúpiť na výkon trestu. To konštatoval aj český súd v súvislosti s jeho vydaním, keď poukázal na to, že sťažovateľ svoj pobyt v Česku nelegalizoval a tajil svoju totožnosť, predstavujúc sa fiktívnym menom. O jeho tvrdení, že nepracoval pre závažné ochorenie, nebola podľa českého súdu v spise žiadna zmienka. Krajský súd k vyhláseniu sťažovateľa zo septembra 2022, že sa od apríla 2017 zdržiaval na Slovensku, uviedol, že je to v rozpore s tvrdením jeho ustanoveného obhajcu, ktorému otec sťažovateľa uviedol, že sťažovateľ je v zahraničí. Krajský súd poukázal na to, že sťažovateľ sa vyhýbal nástupu na výkon trestu aj tým, že nebol evidovaný v sociálnej a zdravotnej poisťovni, nezanechával žiadnu elektronickú stopu a dlhodobo sa zdržiaval v Česku pod fiktívnym menom.

III.

6. Sťažovateľ porušenie základných práv na súdnu ochranu a obhajobu a práva na spravodlivý proces identifikuje v tom, že súdy sa nezaoberali dôkazmi a skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie a nevyhodnocovali podmienky premlčania výkonu trestu. Podľa sťažovateľa okresný súd nešpecifikoval opatrenia a úkony po príkaze na dodanie do výkonu trestu z júna 2017 a krajský súd rozhodnutie založil aj na skutočnostiach, ktoré neboli hodnoverne preukázané (pobyt mimo Slovenska s cieľom vyhnúť sa výkonu trestu). Sťažovateľ skutočnosť, že zatajoval svoje meno, pripisuje hanbe v súvislosti s jeho medializáciou. Namietané porušenie práva na účinný prostriedok nápravy vyvodzuje z toho, že krajský súd sa len formálne zaoberal jeho sťažnosťou. Sťažovateľ zdôrazňuje, že na Slovensku viedol riadny život, na trvalom pobyte si riadne preberal

poštu, no okresný súd len formálne vykonával výzvy a žiadosti. Odmietla, že by jeho otec telefonoval s jeho obhajcom.

7. Sťažovateľ namieta nedostatočnosť vedenia súdneho spisu, ktorá spočívala v tom, že listiny o úkonoch smerujúcich k dodaniu do výkonu trestu (výsledky lustrácií) boli do spisu založené až v marci 2023, hoci k lustráciám malo dochádzať od roku 2017. Je toho názoru, že lustrácie mohli byť vykonané spätne. Tiež namieta, že mu až do roku 2024 nebol umožnený prístup do elektronického súdneho spisu. Podľa sťažovateľa za opatrenia smerujúce k dodaniu do výkonu trestu odňatia slobody nemožno považovať výzvy okresného súdu z marca 2018, februára 2023 a ani z augusta 2023, keďže v nich absentujú prejavy súdu smerujúce k dodaniu na výkon trestu. Podľa sťažovateľa rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 106/2022 prekonal rozhodnutie I. ÚS 450/2018). Pripomína aj rozhodnutie iného súdu, ktoré urgencie príkazu na dodanie odsúdeného do výkonu trestu nepovažovalo za opatrenie smerujúce k výkonu trestu. Podľa sťažovateľa k porušeniu jeho osobnej slobody došlo tým, že v rozpore so zákonom vykonával premlčaný trest odňatia slobody. To viedlo aj k zásahom do ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, ochrany mena, súkromného a rodinného života a slobody pohybu.

IV.

8. O porušení základných práv a slobôd sťažovateľa ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením okresného súdu bol na jeho odvolanie príslušný rozhodnúť krajský súd. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. V rozsahu proti uzneseniu krajského súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

9. Čo sa týka namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, treba uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, a ani odpovedať na otázku, či malo byť žiadosti sťažovateľa o zahľadanie jeho odsúdenia vyhovené. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter, teda či nie je výsledkom zjavného právneho omylu. V súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti bolo zohľadnené aj uznesenie okresného súdu, ktoré s napadnutým uznesením krajského súdu tvorí z hľadiska predmetu ochrany jeden celok (III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

10. Podstatu námietky sťažovateľa predstavuje posúdenie, či sa krajský súd dopustil zjavného právneho omylu, keď v odôvodnení svojho uznesenia akceptoval ako opatrenia smerujúce k výkonu trestu odňatia slobody aj úkony okresného súdu označené ako správy vyžiadané od Policajného zboru týkajúce sa realizácie príkazu na zadržanie sťažovateľa na účel jeho dodania do výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd sa vysporiadal s relevantnou judikatúrou ústavného súdu v tejto otázke tak, aby zaistil vyváženosť medzi nutnosťou zachovať podstatu premlčania výkonu trestu na strane jednej a prijateľnosť akékoľvek úkonu alebo opatrenia súdu spôsobujúceho prerušenie premlčacej doby na strane druhej v nadväznosti na to, že do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť

sa trestu. Práve v tomto aspekte sa vec sťažovateľa odlišuje od ním preferovaného rozhodnutia ústavného súdu (IV. ÚS 106/2022), v ktorom ústavný súd podrobil kritike nevysporiadanie sa preskúmaného súdneho rozhodnutia s aplikáciou § 90 ods. 3 Trestného zákona na konkrétne skutkové okolnosti.

11. Popritom krajský súd riadne zohľadnil predchádzajúce rozhodnutia a v nich uvedené opatrenia smerujúce k realizácii nariadeného výkonu trestu, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ sa pred zadržaním preukázateľne nachádzal v Česku a konal tak, aby ho nebolo možné nájsť, hoci vedel, že má trest vykonať. Z odôvodnenia krajského súdu preto nevyplýva ústavne neudržateľné posúdenie sťažnosti sťažovateľa. Namietané uznesenie krajského súdu nie je výsledkom zjavnej mylnej aplikácie § 90 ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorého do premlčacej doby sa nezapočítava doba, po ktorú nebolo možné trest vykonať preto, že sa odsúdený zdržiaval v cudzine s úmyslom vyhnúť sa trestu, a § 90 ods. 4 písm. písm. a) a ods. 5 Trestného zákona, podľa ktorých premlčanie výkonu trestu sa prerušuje (začína plynúť nová premlčacia doba), ak súd urobil opatrenie smerujúce k výkonu trestu, o ktorého premlčanie ide.

12. Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa vedenia spisu, je nutné uviesť, že v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sa nenachádzajú žiadne námietky, ktoré sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, preto ani krajský súd nemohol na tieto nedostatky reagovať. Tie mohol a mal sťažovateľ namietat práve v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Je nutné podotknúť, že sťažovateľ uvádza, že nejasnosť pôvodu dátumu z marca 2023 spôsobuje nedôveryhodnosť uvedených listín, zároveň však na inom mieste jasne uznáva, že šlo o čas, kedy tieto písomnosti boli vytlačené.

13. Námietky porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru nemožno posudzovať vzhľadom na nepoužiteľnosť tohto článku na konanie o zahľadení odsúdenia, keďže nejde o trestné obvinenie. Pôsobnosť čl. 6 dohovoru spravidla nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda ani na vykonávacie konanie a rozhodnutia v ňom urobené, ako je rozhodnutie o návrhu na podmienené prepustenie, o nariadení výkonu podmienenčne odloženého trestu, konanie o milosti, pričom do tejto kategórie patrí aj rozhodovanie o zahľadení odsúdenia (IV. ÚS 320/2024). Nie je možné následne konštatovať ani zásah osobnej slobody sťažovateľa, keďže výkon trestu odňatia slobody je prípustným obmedzením osobnej slobody, ak k nemu došlo v súlade so zákonom. Sťažovateľ bol v súlade s trestnoprávnymi predpismi právoplatne odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody. Vzhľadom na to, že pri posúdení plynutia premlčacej doby a následného nevyhovenia žiadosti o zahľadenie odsúdenia nedošlo k zjavnému právnemu omylu krajského súdu, výkon trestu odňatia slobody nemôže byť v rozpore s čl. 17 ústavy. Rovnaký záver je nutné vzťahovať aj na námietky o zásahu do ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, ochrany mena, zásahu do súkromného a rodinného života a slobody pobytu a pohybu podľa ústavy a dohovoru, ktorú sťažovateľ viaže takisto len na argument o premlčaní výkonu trestu odňatia slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu